

доста добра. Знаятъ ли въ Оренбургъ за бойятъ при Юзеево? Четиресетъ генералина бѣха убиени, четири армии бѣха земенн въ плѣнъ. Какъ мислишь ти: можѣлъ ли би прусскиятъ кралъ да премѣри силите си съ мене?» Самохвалството на злодѣецътъ ми са показа смѣшно и занимателно. — „А самъ ти какъ мислишь? го попитахъ азъ. — Можѣлъ ли би ти да са поборишь съ Фридерика?“ — „Съ Тодора Тодоровича? А какъ не? Съ вашите генерале азъ ща да свърша работите си, а тие сж му надвивале. До сега моето оръжие бѣше щастливо. Дай ми време, и това ли още ще да бѣде, когато трѣгна камъ Москва“. — „А ти мислишь да вѣрвишь въ Москва?“

Самозванецътъ са замисли и каза съ половина гласъ: „Богъ знае. Улицата ми е тѣсна; а воля ми са дава малко. Момците ми искатъ да сж много умни. Тие сж обираче. Трѣба да държа ухото си отворено; при първата несполука тие ще да искунатъ шенте си съ моята глава.“ — „Тѣй е то! казахъ азъ Пугачову. — Не е ли по-добре да ги оставишь ти самъ и да помолишь царицата да та помилува. Пугачовъ са усмихна злобно.

— Не, отговори той. — Кжсно е да са покайвамъ. За мене нѣма вече спасение. Ща да продължавамъ както захванахъ. Отъ дѣ ща да зная? Може и да сполуча! Немá Гришка Отрепиевъ не царува надъ Москва кратко време? — „А знаешъ ли ти какъ свърши той? Него изхвърлиха презъ прозорѣцътъ, заклаха го, изгориха го, нацѣлниха съ пѣпелъта му единъ топъ и распърснаха го.“ — „Слушай, каза Пугачовъ съ иѣкакво си диво вдѣхновение. — Ща да ти разскажа една приказница, която ми разсказа въ млади години една стара калмичка. Веднашъ орелътъ попитаъ гарванътъ: „кажи ми, гарване, защо живѣешъ на бѣлиятъ свѣтъ три-